

ΠΑΪΤΙΜ ΣΤΑΤΟΒΤΣΙ

«Ο Στατόβτσι ακροβατεί ανάμεσα στα είδη σε αυτή τη συνταρακτική ιστορία ενός outsider στη σημερινή Ευρώπη. Το *Η γάτα μου η Γιουγκοσλαβία* μιλάει για το δέρμα και τον ιδρώτα των ανθρώπων και για τις παράφορες ρήξεις της Ιστορίας».

The Guardian

η γάτα μου η Γιουγκοσλαβία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ

ΠΑΪΤΙΜ ΣΤΑΤΟΒΤΣΙ

Η γάτα μου
η Γιουγκοσλαβία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Η μετάφραση έγινε με την
οικονομική υποστήριξη του **F I L I** FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 440

Παϊτίμ Στάτοβτσι, *Η γάτα μου η Γιουγκοσλαβία*

Pajtim Statovci, *Kissani Jugoslavia*

Μετάφραση: Μαρία Μαρτζούκου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μάγδα Τικοπούλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Pajtim Statovci, 2014

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στη φινλανδική γλώσσα από τις εκδόσεις

Kustannusosakeyhtiö Otava, Ελσίνκι 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2018

KET A892 ΚΕΠ 866/18

ISBN 978-960-16-7840-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Da bi se jasno videla i potpuno razumela slika kasabe i priroda njenog odnosa prema mostu, treba znati da u varoši postoji još jedna ćuprija, kao što postoji još jedna reka.

Για να φανεί καθαρά η εικόνα της πόλης μας και να καταλάβει κανείς τη σχέση της με το γεφύρι, θα πρέπει να ξέρει πως στην πόλη υπάρχει ακόμα ένα γεφύρι, όπως υπάρχει κι ακόμα ένα ποτάμι.

ΙΒΟ ΑΝΤΡΙΤΣ, ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥ ΔΡΙΝΟΥ
Μετάφραση Χρήστος Γκουβής

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Την πρώτη φορά που συνάντησα τον γάτο, ένιωσα κάτι τόσο εκπληκτικό, σαν να 'βλεπα ταυτόχρονα τα σώματα εκατό όμορφων αντρών, ώστε τον ζωγράφισα σε ένα παχύ χαρτί ακουαρέλας. Όταν η ζωγραφιά ήταν επιτέλους έτοιμη και στεγνή, άρχισα να την παίρνω μαζί μου παντού και δεν άφηνα κανέναν να με προσπεράσει χωρίς ν' απαντήσει στην ερώτησή μου: «Εντιμότητα, μου επιτρέπετε να σας δείξω τον γάτο μου;».

0:01 blackhetero-Ελσίνκι: κάποιος για παιχνιδάκια;;;;;;
0:01 Chubby-Sub28: ώριμος κυρίαρχος – θες να μιλήσου-
με βρόμικα;
0:01 sneakerboy-γιβάσκιλα*: ...
0:02 ouHpäiTop: αδύνατος για γνωριμία;
0:02 Κάλε42_Ελσίνκι: νεαρός από Τούρκου την άλλη
βδομάδα;
0:02 Γιαρβενπάα: κάποιος εδώ γύρω;
0:02 Ελσίνκι, τουρίστας: ματσό στο Ελσίνκι για πίπα τώ-
ρα;
0:02 Ράουμα BTM: στρογγυλός κώλος αποζητάει σκληρό
καυλί.
0:02 Τάμπερε: τρίο
0:02 n_oulu: τρίο; Όουλου;
0:02 Τάμπερε, άντρας για νέο: τρίο
0:02 Cam30: chat / cam2cam?
0:03 06e, btm24: ΑΝΤΡΑΣ; ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!!
0:03 Βίλε, Ελσίνκι: γυμνασμένος vers/top 185/72/18/5 φά-
χνει γυμνασμένο vers/btm ΤΩΡΑ

Όταν εμφανίστηκε στην οθόνη το μήνυμα του Βίλε, σταμάτησα να διαβάζω. Μια ώρα μετά ο Βίλε βρισκόταν στην πόρτα μου. «Γεια» του είπα. Το βλέμμα του έπαιξε για λίγο ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών και τη χωρίστρα μου. Μόνο τότε πήρε το θάρρος να μπει.

«Είσαι όμορφος» είπα.

Εκείνος μούγκρισε κι άρχισε να κινείται αδέξια, έκανε ένα βήμα πίσω και πότε έβαζε το δεξί του χέρι πίσω από την πλάτη του και πότε στηριζόταν πάνω του. Εγώ όμως ήξερα πώς να το παίξω αυτό το παιχνίδι. Όχι, το εννοώ, είπα, είσαι όντως όμορφος, ξαφνιάστηκα, γιατί περίμενα πως θα 'χες πει ψέματα. *Εγώ θα το 'κανα.*

«Μπορώ να φύγω, αν θέλεις».

Η φωνή του ήταν ντροπαλή και ταπεινή, σαν μικρού παιδιού. Απέστρεψε το βλέμμα και απάντησε κάπως εμφατικά, σαν να προσπαθούσε να με πείσει για κάτι. *Δε συνηθίζω να κάνω τέτοια, για παράδειγμα. Ή: Μπήκα στο τσατ σε μια στιγμή αδυναμίας, δεν ξέρω τι σκεφτόμουν. Σαν να ήθελε να ξέρω ότι είχε σκεφτεί εκ των προτέρων όλα όσα θα μπορούσαν να συμβούν. Μπορεί να έχει κάποιο αφροδίσιο, μπορεί να είναι οποιοσδήποτε, να μου κάνει κακό, ποτέ δεν ξέρεις.*

«Δε θέλω να φύγεις» είπα και προσπάθησα να τον πιάσω από το χέρι, εκείνος όμως το τράβηξε και το 'κρυψε πάλι πίσω από την πλάτη του.

Τον καταλάβαινα καλύτερα από κάθε άλλον. Γιατί κάποιος σαν κι αυτόν να κάνει κάτι τέτοιο; Γιατί να μη φύγει; Ήταν λίγο πάνω από τριάντα, πετυχημένος, απ' ό,τι έδειχνε, τα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και το όμορφο πρόσωπο με τις γωνίες χωμένο πίσω από το κασκόλ και τον γιακά του παλτού. Θα μπορούσε να έχει

όποιοι ήθελε, να πάει σε όποιο μέρος ήθελε και να επιλέξει τον καλύτερο. Έβγαλε τα καινούρια δερμάτινα παπούτσια και το ακριβό παλτό του και το κρέμασε στην κρεμάστρα. Τα ρούχα του μύριζαν καθαριότητα, το ριγέ πουκάμισό του ήταν από ύφασμα απαλό και το τζιν του δεν είχε καν προλάβει να κάνει ζάρες στα γόνατα, παρότι ήταν εφαρμοστό σαν καλσόν.

Στάθηκε για λίγο μπροστά μου χωρίς να πει τίποτα, μέχρι που η σιωπή άρχισε να τον βαραίνει, έβαλε το χέρι του χαμηλά στη μέση μου, με κόλλησε με δύναμη στον τοίχο και με φίλησε βάνουσα. Έκλεισε τους καρπούς μου στην παλάμη του και με πίεσε με τον μηρό του στον καβάλο, σαν να φοβόταν πως θα προλάβαινα να πω κάτι. Ότι μου άρεσε ή ότι ήξερα πόσο εκνευριστική ήταν αυτή η κίνηση και πως καταλάβαινα κι αυτόν και τον κόσμο του. Γονείς μηχανικοί, μάλιστα, μάλιστα, δεν μπορείς να τους πεις ότι σου αρέσουν οι άντρες, ναι, το ξέρω, μάλιστα, δεν είναι ένα από τα πράγματα που απλά το λες.

Τα μισώ κι εγώ αυτά, όλα αυτά, ήθελα να του πω, να τον ρωτήσω πώς φτάσαμε ως εδώ και γιατί πρέπει να είναι έτσι, τι μας συνέβη, αλλά δεν κάνει να τα λες αυτά σ' έναν άντρα που έχει μετανιώσει, γιατί ο θυμός είναι πολύ χειρότερος από το μίσος. Το μίσος μπορείς να το παραμερίσεις, να το προσπεράσεις ή μπορείς να του αφιερώσεις όλη σου τη ζωή, ο θυμός όμως λειτουργεί διαφορετικά. Χώνεται κάτω από τα νύχια και δε φεύγει ακόμα κι αν δαγκώσεις το δάχτυλο και το κόψεις. Εγώ όμως δεν του είπα τίποτα, γιατί μεταξύ αντρών δεν υπάρχουν ερωτήσεις ούτε βία ούτε επιχειρήματα.

Τα μακριά του νύχια έγδερναν την πλάτη και τους

ώμους μου, τα ίσια δόντια του έπεφταν πάνω στα δικά μου και η λοσιόν ξυρίσματος στον λαιμό του μύριζε έντονα, στις μασχάλες του ένιωθα υγρό ακόμα το αποσημητικό. Ακούμπησε με δύναμη πάνω μου τυλίγοντας τα πόδια του γύρω από τα δικά μου, οι μυώδεις μηροί του πιέζονταν στα πλευρά μου, οι στρογγυλοί του ώμοι ήταν στιβαροί. Για μια στιγμή σκέφτηκα πόσο όμορφος ήταν και πόσο τυχερός εγώ που ήρθε. Οι σχεδόν άτριχοι καρποί του, οι γεμάτες φλέβες παλάμες του, τα ίσια και λεία δάχτυλά του και τα περιποιημένα νύχια του, το κολλητό πουκάμισο με ανοιχτά τα πάνω κουμπιά, κάτω από το οποίο μύριζα τη μυρωδιά του, οι κλείδες του που συγκρατούσαν τους δυνατούς μυς του στήθους του, το όμορφο τόξο του στήθους και η προκλητική μέση του, το σφιχτό παντελόνι κάτω από το οποίο διακρίνονταν οι μύες των μηρών του, σκέφτηκα. Πόσο τέλειος μπορεί να είναι ο άλλος!

Με φίλησε στον λαιμό στον σκοτεινό διάδρομο και παρότι δε μας έβλεπε κανείς, παρότι καλά καλά δε βλέπαμε ο ένας τον άλλο, άρχισα να τον βλέπω αλλιώς όταν γλίστρησε το ζεστό και δυνατό του χέρι κάτω από την μπλούζα μου. Ήθελα να πιστεύω ότι τον άφησα επειδή τελικά είμαστε ζώα, δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς, είναι στη φύση μας. Και με βάση τα δυνατά κρατήματα και την ένταση της αναπνοής, το ίδιο σκεφτόταν κι αυτός.

Είχε ξεκουμπώσει το πουκάμισό του ήδη στον διάδρομο και ξεκούμπωνε με τα δόντια του και το δικό μου, έτσι που ένιωσα τη θερμή της αναπνοής του μέσα από το ύφασμα. Για μια στιγμή τον απώθησα και απελευθερώθηκα από τη λαβή του. Εκείνος έπεσε πάνω στον τοίχο και με κοίταξε με τα μεγάλα γαλάζια του μάτια. Έπειτα

τον τράβηξα στο κρεβάτι. Τα σεντόνια μου μύριζαν ακό-
μη απορρυπαντικό. Κοίταξα τον Βίλε και πίεσα τον
εαυτό μου να τα ζήσει όλα. Αφού επιτέλους έγινε.

Έβγαλε και τα υπόλοιπα ρούχα του κι άρχισε να χα-
μογελάει. Θα μου πάρεις πίπα; ρώτησε, μου 'κλεισε το
μάτι και μ' έπιασε από τους ώμους για να με ρίξει κάτω.

«Όλα καλά;» ρώτησε όταν τελείωσα.

«Όλα καλά» απάντησα. Μου ήρθαν στο μυαλό όλα
τα άλλα μηνύματα που είχε πάρει ο Βίλε στο τσατ. Διά-
λεξε εμένα, γιατί το δικό μου μήνυμα ήταν το πιο αξιο-
πρόσεκτο, το πιο ενδιαφέρον απ' όλα, τα δικά μου μέτρα
ήταν τα πιο ελκυστικά. Όλοι τον ήθελαν κι αυτός ήθελε
μόνο εμένα, κι αυτό μου άρεσε.

Με γύρισε ανάποδα για να μου ανταποδώσει.

«Σ' αρέσει;» ρώτησε μισοβγάζοντας από το στόμα
του την αιχμηρή του γλώσσα.

«Πάρα πολύ» είπα και πίεσα ενστικτωδώς το κεφά-
λι του προς τα κάτω.

«Είσαι όμορφος» είπε.

«Τι είπες;»

«Είσαι όμορφος» επανέλαβε.

Έπειτα στο δωμάτιο άρχισε να βρομάει. Εγώ κι αυτός.
Βρομούσαμε. Αυτό που μόλις είχαμε κάνει, οι σκέψεις
μας. Η μυρωδιά του λάτεξ είχε κολλήσει στο δέρμα, στα
σεντόνια, σε κάθε επιφάνεια, στον αέρα ολόκληρου του
δωματίου. Τα σεντόνια ήταν υγρά από τον ιδρώτα και
καθώς έβαλε το χέρι πίσω από το κεφάλι του παρατή-
ρησα ότι το αποσμητικό του τον είχε προδώσει και η
αναπνοή του ήταν διαφορετική. Πιο βαριά, μύριζε κρεμ-
μύδι και κρέας.

«Ευχαριστώ». Επιτέλους άρχισε.

«Τίποτα».

«Είσαι καλά;»

«Μια χαρά».

«Ωραία» είπε και ξερόβηξε. «Θα 'θελα να ξαναβρεθούμε». «Ναι, ίσως» άρχισα να λέω. Κι έπειτα ρώτησα στα γρήγορα «θέλεις καφέ;» και σηκώθηκα ακόμα πιο γρήγορα από το κρεβάτι, άνοιξα το παράθυρο τραβώντας με δύναμη το χερούλι, κλότσησα τα ρούχα του, που ήταν πεταμένα στο πάτωμα, σήκωσα το κάλυμμα του κρεβατιού, που είχε πέσει κάτω από το κρεβάτι, και άναψα το φως.

«Τέτοια ώρα;» Σηκώθηκε σχεδόν φοβισμένος, τράβηξε το σεντόνι στα πόδια του, έβαλε το χέρι του χαμηλά στην κοιλιά και μισόκλεισε έκπληκτος τα μάτια του.

Το δέρμα του έλαμπε στο φως σαν φρεσκοψημένο ζαμπόν. Μου ζήτησε να κλείσω το φως ξύνοντας τον ώμο του.

«Ναι, τέτοια ώρα. Θέλεις;»

«Δεν μπορώ».

«Πρέπει να φύγεις τώρα» είπα.

«Τι;»

«Θέλω να φύγεις τώρα».

Άρχισε να μαζεύει τα ρούχα του, ενώ εγώ πήγα στην κουζίνα κι άναψα τον βραστήρα. Έβαλα στον πάγκο μια κούπα κι έριξα δύο κουταλιές νεσκαφέ, δύο γλυκαντικά κι ελάχιστο γάλα.

«Μπορείς να φύγεις, σε παρακαλώ;» ρώτησα.

Είχε ήδη σβήσει το φως κι έδειχνε πως η ερώτηση τον είχε τρομάξει – η φωνή που έσπασε τη σιωπή ή η ξαφνική εμφάνισή μου στο δωμάτιο.

«Φεύγω» είπε καθώς πλησίαζε τη δεύτερη κάλτσα του στο μεγάλο δάχτυλο.

Γύρισα στην κουζίνα, έβαλα νερό στην κούπα, ανακάτεψα τον καφέ και τον δοκίμασα. Έπειτα τον έχυσα στην αποχέτευση.

Προχώρησα διστακτικά, σαν να μην ήμουν σίγουρος τι έψαχνα. Είχα πάει εκεί μια φορά παλιότερα, τότε όμως δεν είχα τολμήσει να προχωρήσω πέρα από την είσοδο. Ήταν όμως εκεί, αν τα ήθελες. Μπορούσες να τα αγοράσεις πανεύκολα. Οποιοσδήποτε μπορούσε να βρει κάτι τέτοιο και να το κάνει ό,τι ήθελε. Από κανέναν δε ζητούσαν να πει γιατί το αγόρασε και από πού, αν ήταν μια στιγμιαία παρόρμηση ή η αγορά έγινε προμελετημένα.

Στον πωλητή όλοι θα μπορούσαν να πουν ψέματα. *Ναι, τα πήρα όλα τα χρειαζόμενα, είναι για ένα καλό και στοργικό σπίτι, κλουβί ένα επί ένα επί δύο. Έχω όλα όσα χρειάζεται. Ξύλο αναρρίχησης, δοχείο νερού, κρυψώνες και κλουβί, απ' όλα, ακόμα και ποντίκι. Το σκέφτομαι από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.*

Ένιωθα την παρουσία τους μέχρι τα πέλματά μου. Δεν μπορείς να κάνεις λάθος μ' αυτά. Μια ανατριχίλα που από το κάτω μέρος της πλάτης φτάνει στα πόδια και από τον λαιμό χώνεται στο κρανίο, από τους μυς που τεντώνονται, σφίγγουν και δεν υπακούν, από τις τρίχες που πυκνώνουν και ανασηκώνονται λες και πρόκειται να επιτεθούν.

Η γυναίκα που βρισκόταν πίσω από τον πάγκο με πλησίασε γρήγορα. Στεκόμουν κοντά στους αρουραίους θαυμάζοντας την πολύπλοκη σιλουέτα τους, πώς τα κατάρφεραν με τα μικρά τους πόδια και τις μακριές τους ουρές.

«Σκέφτεσαι να πάρεις χάμστερ;» ρώτησε. «Είναι καλό κι εύκολο κατοικίδιο και δε θέλει πολλή φροντίδα. Δεν έχει πολλά πολλά».

«Όχι, ένα φίδι» απάντησα, κοιτώντας τη στα μάτια και περιμένοντας να δω την έκφρασή της να αλλάζει, έκπληξη ή βλέμμα γεμάτο περιέργεια, εκείνη όμως μου ζήτησε να την ακολουθήσω. «Μεγάλο φίδι».

Κατεβήκαμε στον κάτω όροφο. Περάσαμε τους καταψύκτες και τα ράφια με την ξηρά τροφή, τα κλουβιά και τα διάφορα παιχνίδια, τα γυάλινα ερπετάρια, τις κατσαρίδες, τις ακρίδες και τις μύγες. Παντού μύριζε θάνατος, που πάνω του είχαν ψεκάσει άρωμα ξύλου, γρασιδιού και μετάλλου.

Τα φίδια βρίσκονταν στο σκοτεινό υπόγειο, γιατί εκεί είχε δροσιά και οι συνθήκες ήταν παρόμοιες μ' αυτές στο φυσικό τους περιβάλλον. Η πόρτα δεν άνοιγε συχνά και δεν ήταν ορατά σε όλους. Πολλοί δεν έμπαιναν μέσα επειδή τα φοβούνταν. Και μόνο η εξωτερική τους εμφάνιση προκαλούσε πανικό σε πολύ κόσμο.

Το τμήμα με τα φίδια ήταν χωρισμένο σε δύο κατηγορίες, δηλητηριώδη και σφιγκτήρες. Ήταν δεκάδες, το ένα πάνω στο άλλο. Τα μεγαλύτερα βρίσκονταν στα κάτω ράφια και τα μικρότερα στα πάνω. Είχαν διάφορα χρώματα. Οι λαχανί πύθωνες έλαμπαν σαν λαμπερά φώτα νέον, οι ογκώδεις τζαμαϊκανοί βόες με τις κίτρινες ρίγες έμοιαζαν με νόστιμα κέικ σε γιορτινό τραπέζι, τα

μικρά πορτοκαλί καλαμποκόφιδα και οι βόες με τις καφετιές ρίγες ήταν κουλουριασμένα.

Βρίσκονταν μέσα σε γυάλινα κλουβιά κι έμοιαζαν να έχουν χάσει τη δύναμή τους. Άλλα ήταν τυλιγμένα στα ξύλα αναρρίχησης, άλλα ξαπλωμένα στα κλουβιά τους, έβρεχαν το δέρμα τους σε ένα δοχείο με νερό και χώνευαν το φαγητό τους. Τα ένωνε μια απύθμενη μελαγχολία. Τα νωθρά κεφάλια τους περιστρέφονταν αργά, σαν να βαριούνταν ή μάλλον να ένιωθαν ταπεινωμένα. Ήταν θλιβερό. Δεν ήξεραν τίποτα άλλο.

«Έχουν έρθει από εκτροφέα στο εξωτερικό, δεν μπορείς να τα πιάσεις στη φύση» άρχισε να λέει η γυναίκα. «Μπορείς να τα περιεργαστείς, αρκεί να θυμάσαι ότι θέλουν την ησυχία τους».

Μου ήρθε στο μυαλό μια εικόνα από τα εκτροφεία έτσι όπως την είχα δει στο ίντερνετ. Έμοιαζαν με αποθήκες ταχυφαγείων. Οι χώροι ήταν γεμάτοι με ράφια από πάνω μέχρι κάτω, τα οποία ήταν γεμάτα μαύρα κουτιά με καπάκια, όπου ζούσαν μέχρι να μεγαλώσουν αρκετά, ώστε να πουληθούν. Στον πάτο των κουτιών υπήρχαν ροκανίδια κι ένα κλαδί. Δεν είχαν δει ποτέ το φως του ήλιου ούτε είχαν αγγίξει χώμα και τώρα τα εξέθεταν σε χώρους που μιμούνταν τις φυσικές συνθήκες. Θα μάθαιναν άραγε ποτέ ότι δεν έχουν όλες οι ζωές την ίδια αξία;

Παράγγειλα να μου στείλουν στο σπίτι έναν βασιλικό βόα.

Πρώτα ήρθε το ερπετάριο, που έπρεπε να συναρμολογηθεί. Το φίδι μεταφέρθηκε σε ένα κιβώτιο. «Πού να τοβάλω;» ρώτησε ο μεταφορέας. Πού να τοβάλει! Λες

και δεν είχε καμιά σημασία, λες και στο κιβώτιο βρισκόταν ένα έπιπλο, που έπρεπε να συναρμολογηθεί, και όχι ένα σχεδόν ενήλικο φίδι σφιγκτήρας. Του ζήτησα να το αφήσει στο κέντρο του καθιστικού.

Το φίδι έμεινε για ώρα σιωπηλό και ασάλευτο. Όταν άνοιξα το καπάκι και μπήκε φως, σφύριξε σιγανά και σάλεψε λίγο. Τότε μπόρεσα να δω τη νωθρή, υγρή ύπαρξή του, τα τριγωνικά μαύρα σχήματα και το καφετί του δέρμα. Καθώς σφιγγόταν, το ξηρό του δέρμα έτριζε σαν σπασμένο ηχείο.

Είχα φανταστεί πως θα ήταν διαφορετικό. Δυνατότερο, μεγαλύτερο, πιο θορυβώδες. Έδειχνε όμως να με φοβάται περισσότερο απ' ό,τι εγώ εκείνο.

Τώρα είσαι δικό μου, είπα. Συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου για να ανοίξω εντελώς το καπάκι. Κι όταν επιτέλους το άνοιξα, το φίδι άρχισε να κινείται τόσο έντονα, που δεν μπορούσα να καταλάβω από πού άρχιζε και πού τελείωνε η κίνηση. Η διχαλωτή του γλώσσα χτυπούσε εδώ κι εκεί στο στενό τριγωνικό κεφάλι του και άρχισε να τρέμει, σαν να είχε μείνει στην κατάφυξη. Σύντομα το κεφάλι του βγήκε από το κιβώτιο και τα μικρά μαύρα μάτια του άρχισαν να ανοιγοκλείνουν, σαν να τα βασάνιζαν συσπάσεις.

Όταν το κεφάλι του ακούμπησε αργά στο πάτωμα, ανασήκωσα το κιβώτιο και το γύρισα, για να μπορέσει να βγει πιο γρήγορα. Εκείνο έπεσε στο πάτωμα σαν πλαστελίνη κι έμεινε ακίνητο.

Μετά από λίγο άρχισε να κινείται, σαν να προχωρούσε πάνω σε ήρεμη θάλασσα. Η κίνηση ήταν εξωπραγματική, φοβισμένη και αργή, συγχρόνως όμως αποφασιστική και όλο ζωντάνια. Σερνόταν αναγνωριστικά στα

πόδια του τραπεζιού και του καναπέ, σήκωνε το κεφάλι για να δει τα φυτά στο περβάζι, το τοπίο έξω από το παράθυρο, τα λευκοντυμένα δέντρα, τα γκρίζα σύννεφα και τα χρωματιστά σπίτια.

Καλώς όρισες, του είπα και χαμογέλασα, ναι, καλώς όρισες στο καινούριο σου σπίτι. Όταν έπειτα από λίγο κουλουριάστηκε κάτω από το τραπέζι, λες και το είχα τρομάξει, άρχισα να ντρέπομαι για το μέρος που το είχα φέρει. Κι αν δεν του άρεσε εδώ, αν αισθανόταν πως απειλείται, πως είναι φυλακισμένο, θλιμμένο, μόνο; Αυτό το μικρό διαμέρισμα, αυτό το κρύο δάπεδο και μερικά έπιπλα. Ήταν ένα ζωντανό πλάσμα, για το οποίο ήμουν υπεύθυνος πια και το οποίο δε μιλούσε κάποια γλώσσα που να την καταλάβαινα.

Έπειτα άρχισα να το πλησιάζω. Επιβεβαίωσα ξανά και ξανά από την αντανάκλαση των μικρών μαύρων του ματιών ότι ήμουν στο οπτικό του πεδίο, πριν καθίσω αργά αργά στον καναπέ μπροστά του για να το περιμένω να έρθει.

Επιτέλους, κάποια στιγμή ξετυλίχτηκε και ήρθε κοντά μου, μύρισε τα δάχτυλά μου και τέλος τυλίχτηκε στα πόδια μου. Έπειτα έβαλε το κεφάλι του στην αγκαλιά μου, το έχωσε ανάμεσα στα πόδια μου, κάτω από τη μασχάλη μου, πίσω από την πλάτη μου, παντού.

Το άρπαξα και με τα δυο μου χέρια και το τύλιξα γύρω από τον λαιμό μου και όταν άγγιξε το γυμνό μου δέρμα με τις φολίδες του και το σβέγκο μου με την άκρη της γλώσσας του, ανατρίχιασα. Καθώς προχωρούσε αργά στο γυμνό μου δέρμα ένιωθα σαν κάποιος να μ'έγλειφε ζεστά και παρατεταμένα.

Για μια στιγμή καθόμασταν στον καναπέ με το κεφάλι του κάτω από το πιγούνι μου, το σώμα του γύρω από το δικό μου σαν μεταλλική πανοπλία, το χέρι μου τεντωμένο στο πλάι, τις ρυθμικές, τεταμένες, εσκεμμένες επιθέσεις της διχαλωτής του γλώσσας στο δέρμα μου, που είχε ανατριχιάσει.

Σκέφτηκα ότι θα ήμασταν μαζί για πάντα, εκείνο κι εγώ. Ότι δε θα παύαμε ποτέ να αγαπιόμαστε. Δε θα το μάθει ποτέ κανένας, θα το προστατέψω, όπως θα προστατεύω τη ζωή μου, σκέφτηκα. Θα του προσφέρω σπίτι, όλα όσα χρειάζεται, και θα είναι κοντά μου ευτυχισμένο, γιατί ξέρω τι θέλει. Θα το γνωρίσω τόσο καλά, ώστε να μη χρειάζεται να μου πει λέξη, και θα το ταΐζω και θα το παρακολουθώ να χωνεύει και να μεγαλώνει, να μεγαλώνει, να μεγαλώνει.